

Αγαπητή Σύνταξη,

Το θεωρώ χρέος στη συνείδησή μου και θα είναι προδοσία στην ευσυνειδησία μου, αν δεν πω δυο λόγια, σχετικά με τις εξ ορισμού αλληλοσυγκρουόμενες θέσεις της παραπάνω επικεφαλίδας. Όταν διάβασα (στον Κόσμο) το γράμμα του κ. Κατσούλη -«βραδυφλεγής» τον αποκαλεί η κυρία Μπαχά-ομολογώ πως αισθάνθηκα κάπως άβολα. Ε, όχι και έτσι φίλε μου σκέφθηκα, έστω και λίγο υποκριτική ευγένεια δεν θα πείραζε, δεν θα έβλαπτε.

Και ω του θαύματος ήρθε η απάντηση της κας Μπαχά και το πράγμα «μούλωξε» δηλαδή... «ήταν στραβό το κλήμα το' φαγε και ο γάιδαρος!»

Φρονώ πως εμείς οι επιστολογράφοι, όντως ανεύθυνοι, αφού καμία υποχρέωση δεν μας χρωστά η Σύνταξη της εφημερίδας και κάλλιστα το γράμμα μας μπορεί να πάει στον κάλαθο των αχρήστων.

Μια αρθρογράφος, όμως, οφείλει να σέβεται το αναγνωστικό κοινό της και εδώ προφανώς απέτυχε. Ο ίδιος ο τίτλος της απαντήσεώς της «οι Κασσάνδρες της Αμφισβήτησης» τη διαψεύδει. (Στη Βικιπαίδεια ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια διαβάζουμε):

«Στην ελληνική μυθολογία η Κασσάνδρα ήταν κόρη του Βασιλιά της Τροίας και της Εκάβης. Ο Θεός Απόλλων της έδωσε το χάρισμα της μαντικής» κλπ.

Ως «ιεροκήρυκας», λοιπόν, και την Κασσάνδρα μπορεί να καταγράψει (Αγία) στα «Συναξάρια» στον κατάλογο των Αγίων ημερολογίων (βοήθειά μας). (Και η πίτα ολόκληρη αλλά, και ο σκύλος χορτάτος) για αφελείς βέβαια.

Εκθειάζοντας τα περί «Γένους και Πατριαρχείου» και παρ' όλο που θέτει μια κάποια βιβλιογραφία, της λείπει ο Γάλλος Πούκερβιλ πρεσβευτής επί τουρκοκρατίας στην Πάτρα (αν θυμάμαι καλά) έγραψε και «Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης» και εκείνος είπε πως ο Παλαιών Πατρών Γερμανός «ευλόγησε» τα όπλα στην Αγία Λαύρα, μόνο που ο τελευταίος δεν είχε ιδέα από τέτοια, για να τα αναφέρει στα δικά του απομνημονεύματα. Τα άρπαξαν όμως οι επιτήδειοι και μαζί με άλλες δύσοσμες, αερολογίες μάς τα κανοναρχούν για χρόνια τώρα, και μια χαρά τους βολεύει να βρισκόμαστε εμείς στο «πίστευε και μη ερεύ-

να» και να μας ευλογούν (άλισον μάλισον) ευλογημένοι, να είστε, και δεν πρόκειται να σας αφήσουμε να ξυπνήσετε.

Εκμεταλλεύονται την μεταθανάτια ψυχολογία του φόβου για το άγνωστο και όλοι μας γεννιόμαστε αμαρτωλοί με «προπατορικό αμάρτημα» (δείτε σοβαρότητα). Κατά πόσο εμείς οι Έλληνες, είμαστε απόγονοι του Αδάμ, τούτο χρεώστε το στο θρησκευτικό μυστικισμό. Όσο για τους Πατέρες της Εκκλησίας και βέβαια υπάρχουν εθνομάρτυρες σαν τον Άγιο Χρυσόστομο της Σμύρνης, αλλά από πού να

Και: «ο καλύτερος τρόπος για να έχετε υποταγμένους τους αγράμματους κι απλοϊκούς ανθρώπους είναι να τους γεμίζεις με το φόβο των θεών». Και έτσι όλοι πια γίναμε δούλοι: του «Θεού» βέβαια. «Παντρεύεται ο δούλος του θεού, την δούλη του Θεού, βαφτίζεται ο δούλος του Θεού, ανάπαυσον κύριε τον δούλον σου».

(Λιλή Ζωγράφου, αντιγνώση).

Κανένας Θεός δεν θέλει τους πιστούς Του δούλους. Ο Παύλος όμως!

«Και δούλοι και ελεύθεροι είστε δούλοι του Χριστού» (ο.π.) «Σήμερα οι άνθρωποι φοβούνται ακόμα και να

μενίους, Ρουμάνους και άλλους) ενώπιον της Υψηλής Πύλης. Απαλλαγμένη πια η Εκκλησία απ' τη σκιά των Καισάρων (όσον κι αν αυτή η σκιά ήταν ήδη από αιώνες σκιά του εαυτού της) από κρατική Εκκλησία των Βυζαντινών μεταμορφώθηκε σε τοποτηρητή των Οθωμανών. Ρόλο που στη σύγχρονη εποχή διεκδικεί, όταν ορισμένοι ιερείς εμφανίζουν εαυτούς ως «εθνάρχες» κι άλλα παρενδεδυμένα παρόμοια».

Μήπως και σήμερα δεν είναι επίκαιρα αυτά που έγραφε ο ανώνυμος συγγραφέας της Ελληνικής Νομαρχίας (1806) με τους «Άγιους» Βαβίληδες, Εφραίμ-μόνο;

«Ποίος δεν βλέπει ω έλληνες τον αφανισμόν, όπου εις την Ελλάδα

προξενεί την σημερινον το ιερατείον; (...). Ω άνθρωποι όντως βάρβαροι, χυδαίοι και εχθροί της πατρίδος μας και του ιδίου του Χριστού (...). Η λύσσα σου δια τα χρήματα είναι απερίγραπτος (...). Αλλά που να διηγηθώ, όσα η μαρά των ψυχής εφευρίσκει. Φτάνει λοιπόν να ηξεύρετε ότι, όσα και αν κάμνωσι, τα κάμνωσι δια χρημάτων (...). Τόσον εβαρβαρώθη και ουταδινώθη η κλάσις της ιερωσύνης των Ελλήνων». (Ελληνική Νομαρχία)

Όταν επισκεφθείτε τα Μετέωρα απ' την κορυφή τους, αγναντέψτε βορειοδυτικά, όσο βλέπει το μάτι σας και μέχρι την Ήπειρο, τις απέραντες καταπράσινες βουνοκορφές, ανήκαν -ανήκουν; (με τούρκικα φιρμάνια;) στη μονή Σταγιάδων. Κάπου εκεί σ' αυτά τα μέρη εμείς ζήσαμε την αγιοσύνη τους έντονα στο πετσί μας. Ούτε ξερά ξύλα δεν τολμούσαμε να βγούμε να μαζέψουμε να ζεστάνουμε το πετσί μας εκείνα τα πέτρινα χρόνια. Όμως τότε μας ήταν αρετή η ελπίδα και η προσευχή, και υπακούαμε στους «πνευματικούς μας πατέρες» (τι κουβέντα!) και αντέχαμε στο στίχο του Βάρναλη

«Αντραλίζομαι!... Πεινώ! -Σούτ! θα φας στον ουρανό».

Ακόμα άραγε οι άγιοι φοβούνται την Ελληνική φιλοσοφική σκέψη και μας βρίζουν στην Εκκλησία με τους στίχους του μισέλληνα Ρωμανού του Μελωδού;

«Γιατί οι Έλληνες ρουθονίζουν και φλυαρούν;/ Γιατί υπερηφανεύονται για χατίρι του Άρατου του τρισκατάρατου;/ Γιατί οδηγούνται στη πλάνη για χατίρι του Πλάτωνα;»

Και στον «Ακάθιστο Ύμνο» στην υμνολογία της Μαριάμ, Μάνας του Χριστού:

Χαρά σε σένα που έβγαλες τους φιλόσοφους βλάκες./ Χαρά σε σένα που οι τρομεροί συζητητές έγιναν μορουνδάκια./ Χαρά σε σένα που κομμάτιασες των Αθηναίων τα σχέδια. (Κ. Βίκου Διάφορα τ. 1ος).

Ως τότε άραγε η οσφυοκαμψία;

Βάιος Γκαραγκούνης, Cherrybrook

ΟΙ «ΑΠΟΨΕΙΣ» ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΟΣ

αρχίσει κανείς, για τα δεινά των λαών απ' τους θρησκευτικούς - πολιτικούς, κλπ. ηγέτες, και τι να πρώτο - ιστορίσει; Ο φιλόσοφος Αλκιδάμας 4ος π.Χ. αι. έλεγε: «ο Θεός άφησε τους πάντες ελεύθερους γιατί η φύση δεν έφτιαξε κανένα δούλο» και ο Επίκουρος (πρόβλεπε) περί την ίδια εποχή: «αν έβλεπαν οι άνθρωποι το όριο της δυστυχίας τους, θα μπορούσαν με κάποιον τρόπο ν' αντισταθούν στις προλήψεις και στην απειλή των μάντηδων. Μα τώρα δεν υπάρχει κανένας τρόπος, καμιά, δύναμη γι' αντίσταση, γιατί έχουν να φοβούνται τις αιώνιες τιμωρίες όταν πεθάνουν». Και ακόμα: «γιατί να φοβόμαστε το θάνατο; Όταν εμείς ζούμε εκείνος δεν είναι μαζί μας, και όταν εκείνος έρθει δεν είμαστε εμείς εκεί».

Τούτες οι αλήθειες δεν βολεύουν τους τυράννους, θρησκευτικούς ή πολιτικούς. Καιρός πια να δράσει ο Παύλος ο «Απόστολος των εθνών»: «Εγώ πολιτεύομαι το Θεό» - και θα επιτύχει να σώσει τον Εβραϊσμό-Ιουδαϊσμό απ' την ελληνική φιλοσοφία και τις ανθρωπίνες ιδέες του Επίκουρου, αλλά και όλων των προσοκρατικών φιλοσόφων.

δηλώσουν άθεοι». (Ρίσαρντ Ντόκινς, Η περί Θεού ανταπάτη).

Να παραλείψουμε όλα τα παραπάνω; Καλώς: από που όμως να αρχίσουμε σχετικά, για τη μετέπειτα εποχή και με την επιβουλή του χριστιανισμού. Απ' το Μέγα Κωνσταντίνο; «Μέγας»; Ελα ντε. Απ' τον Ιουστινιανό; Αστεία πράγματα: Τις εικονομαχίες; Το Μέγα Θεοδόσιο; Αυτός πια ήταν «Μέγας» πεντακόσια από τόσα χρόνια δεσποτισμού, ακόμα οι φιλοσοφικές σχολές λειτουργούσαν και κρατούσαν τη δάδα του διαφωτισμού. Ο Μέγας, ο Μεγάλος, ο μεγαλειότατος, μεγάλη η χάρη «Του», τις έκλεισε.

Και τα χρόνια πέρασαν και ήρθαν και οι Τούρκοι:

Και να ιδούμε ένα κομμάτι από άρθρο της ελευθεροτυπίας 16/9/06 για τον Πατριάρχη που φέρει το όνομά του (τίνος ιδέα ήταν;); η Ακαδημία Αθηνών.

«Αμέσως μετά την Άλωση ο Μεχμέτ ο Πορθητής αναθέτει στον Πατριάρχη Γεννάδιο την εκπροσώπηση των Ρωμαίων (των Ρουμ, όπως αποκαλούνταν οι Οθωμανοί τους υπόδουλους πλέον Χριστιανούς ανεξαρτήτως καταγωγής, Έλληνες, Βούλγαρους, Σέρβους, Αρ-

